

og jeg skal nærmere paavise det ved nogle Eksempler fra Jylland. I Marts Maaned i Aar fik Bestyrelsen for Jernbanernes Sygekasse en Skrivelse fra Læge Jensen i Gjørding, hvori denne Læge meddelte, at af de 11 Vogterhuse, som han har den Opgave at føre Tilsyn med, fandtes der Tuberkulosepatienter i de 6, og Lægen mente, at dette for en væsentlig Del skyldtes selve Husene. Bestyrelsen for den paagældende Sygekasse sendte saa denne Skrivelse til Generaldirektøren, idet man forudsatte, at Generaldirektøren vilde undersøge og bøde paa dette Forhold. Men jeg kan oplyse, at der endnu ikke er foretaget noget som helst i denne Sag fra Generaldirektørens Side. Af et Brev af 2. Oktober d. A. fra vedkommende Læge skal jeg med Formændens Tilladelse anføre følgende: „Jeg mener, at Hovedfejlen er den, at Boligen er alt for lille. Der er for lidt Luft til de mange Børn, der næsten altid findes i Vogterhusene. De lave, lumre, smaa Loftsrum, der af Familien ofte benyttes til Soveværelser for alle, ere rene Pesthuler. Endvidere var det bedre, om der kun var een Stue i Stedet for to underneden, idet nemlig det lille Værelse, $3\frac{1}{2} \times 6\frac{1}{4}$, som oftest bruges som Pulterkammer. Blev dette Rum lagt til den nuværende Dagligstue, gjorde det mere Gavn. Det eneste rationelle er imidlertid at gøre Husene større, ingen Soveværelser paa Loftet, Husene skulle mindst være halvt saa store til.“ Det vil forhaabentlig fremgaa af denne Skrivelse fra den paagældende Læge, at det er berettiget og højst nødvendigt at fremdrage denne Sag paa Rigsdagen, thi der er, som sagt, endnu ikke foretaget noget for at sikre disse Mennesker mod den daarlige Bolig, som de have faaet. Maa jeg erindre om, at hvert andet—tredie Aar affholdes her i Landet en saakaldet hygiejnisk Kongres, ved hvilken Statsbanernes Generaldirektør, Hr. Amt, præsiderer, og hvor Generaldirektøren taler smukke Ord om Sundhed og Hygiejne i Byer og i Boliger. Generaldirektøren er nemlig Formand for Foreningen til Sundhedsplejens Fremme i Danmark. Denne Mand glemmer altsaa ganske at reformere Hygiejnen indenfor sin egen Etat, og hans Begejstring for den gode Hygiejne synes saaledes at være af en meget mærkelig Art, naar han virkelig fremdeles tillader, at disse Mennesker tvinges til at bo i disse pestsvangre Boliger, som her er Tale om. Jeg tror derfor paa Forhaand at have den højtærede Trafikministers Øre, naar jeg beder

ham om at tage sig af dette Forhold, saaledes at vore Ledvogtere og deres ofte store Familier kunne komme til at bo under andre og mere forsvarlige Forhold, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Medens jeg er ved Trafikministeriet, vil jeg gerne tillade mig at spørge Ministeren, hvorledes det gaar med Omordningen af Banegaardsforholdene og Niveauoverskæringerne i Odense. Jeg vil gerne spørge, om der foreligger nogen endelig godkendt Plan herfor, og jeg vil endvidere gerne vide, hvorvidt Odense Byraad snart kan blive bekendt med en saadan eventuel Plan for disse Forholds nye Ordning derovre, og hvornaar tænker Ministeren overhovedet, at dette Arbejde med Omordningen af Banegaardsforholdene i Odense kan paabegyndes?

Jeg skal dernæst tillade mig en Henvendelse til den højtærede Justitsminister. I Fjor efter 1ste Finanslovbehandling fik jeg en Sag vedrørende Loven om Pasing af Dampkedler, som jeg bad den daværende Justitsminister om at gøre sig bekendt med og derefter give mig Dokumenterne tilbage til videre Foretagelse her paa Rigsdagen. Det drejede sig om et Certifikat, som var givet til en Fyrbøder Hummelhof i Odense, en Mand, der optraadte og fremdeles optræder som Strejkebryder paa Gummifabrikken i Odense. Det paagældende Fagforbunds Forretningsudvalg havde været hos Ministeren og protesteret imod, at Manden havde faaet Certifikat, idet de havde undersøgt hans Forhold, og det havde vist sig, at Manden ikke havde den Eksamen, som betinger Modtagelsen af et saadant Certifikat. Men den daværende Justitsminister svarede, at den væsentligste Grund til, at den paagældende Mand havde faaet Certifikat, var den, at han var udvist Sønderjyde. Ogsaa dette Forhold blev nu undersøgt af Fagforeningen, og det viste sig efter Oplysninger fra Politikontoret i Haderslev, at Hummelhof ikke var udvist Sønderjyde, men at han var rejst frivillig fra Haderslev, oven i Købet efterladende sig en hel Del sørgende Kreditorer.

Jeg skal i saa Henseende oplæse et Par Linier af en Skrivelse, der kom fra Haderslev til Fagforeningen. Der staar: „I Henhold til Deres Skrivelse angaaende J. Hummelhof kan jeg efter indhentet Oplysning paa Politikontoret meddele Dem, at samme ikke er bleven udvist, men at han er rejst frivillig herfra, efterladende en Del sørgende Kreditorer, hvilket uden Tvivl er Grunden, hvorfor han rejste her-